

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.659 van 3 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind:
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van X, op 2 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 1995 verklaart verzoekster zich vluchteling.

Op 20 juni 1995 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient tegen deze beslissing een schorsingsberoep in bij de Raad van State. Op 29 januari 1996 verwerpt de Raad van State dit beroep bij arrest nr.57.866. Verzoekster verklaart in februari 1996 België te hebben verlaten.

Op 2 december 1997 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in.

Op 23 maart 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook met betrekking tot deze asielaanvraag een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster dient geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 juli 1999 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 21 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekster. Verzoekster dient geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 28 januari 2000 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot en dochter, een aanvraag in tot regularisatie in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet).

Op 28 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster, haar echtgenoot en haar dochter, een beslissing houdende uitsluiting in toepassing van de Regularisatiewet.

Op 23 april 2002 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht, als ook het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 25 maart 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster zonder voorwerp te verklaren overeenkomstig artikel 16 van de Regularisatiewet dat een verbod inhoudt voor personen die op grond van artikel 2 van deze wet een regularisatieaanvraag indienen, om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2004 dient verzoekster, in eigen naam en namens haar minderjarige dochter, opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Haar echtgenoot is inmiddels overleden.

Op 12 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster zonder voorwerp te verklaren. Op 18 juni 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 16 juli 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging in alsook een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 27 oktober 2008 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring bij arrest nr. 17.756.

Op 25 augustus 2008 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Redenen van de beslissing:

- *artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: De betrokkene is niet voorzien van een paspoort voorzien van een geldig visum.*
- *Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de minister van Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan brandstichting – opzettelijke slagen en verwondingen (PV – n°: GE.47.LA.067984/2008).”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoekster. Verwerende partij werpt tevens op dat de volgende juridische stap van het bestuur niets anders zal zijn dan het afleveren van een herhaald bevel, nu aan verzoekster reeds vroeger bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten.

2.2. Ter zitting van 27 januari 2009 repliceert de advocaat van verzoekster mondeling op de exceptie van verwerende partij. Met verwijzing naar de middelen uiteengezet in het verzoekschrift, zet zij uiteen dat de vaststellingen in een proces-verbaal van de politie niet de gelding hebben van een strafrechtelijke veroordeling, en dat verzoekster wel degelijk een belang heeft bij de vernietiging van huidig bevel, omdat dit het enige bevel is genomen ten aanzien van verzoekster dat een verwijzing naar de schending van de openbare orde betreft. Bij een eventuele vernietiging zou de verwijzing naar een schending van de openbare orde wegvallen, wat zijn weerslag kan hebben op eventuele toekomstige procedures.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat ze een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werden reeds op 23 maart 1998 en 23 april 2002 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft deze niet aangevochten zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster intussentijd geen gevolg heeft gegeven aan deze bevelen maar in België is gebleven. Deze bevelen zijn dus niet uitgevoerd, ten bewijze hiervan kan worden verwezen naar de door verzoekster in België ingediende procedures tot aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatrieerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De omstandigheid dat de verwijzing naar de schending van de openbare orde zou wegvallen bij een vernietiging van huidig bevel, doet hieraan geen afbreuk. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.